

Arrest

nr. 338 073 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 15 mei 2019 geregistreerd in Griekenland en op 20 november 2020 in Roemenië in het kader van een verzoek om internationale bescherming, maar verzoeker reisde door naar België en diende alhier op 9 maart 2022 wederom een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie maakte het dossier op 7 juli 2022 over aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) met het oog op de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.3. De commissaris-generaal trof op 18 oktober 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 22 oktober 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren te Hada, district Behsud in de provincie Nangarhar. Uw familie en u zijn gevlucht ten tijde van de inval van de Russen in Afghanistan. In 2006 zijn jullie teruggekeerd naar Afghanistan. U verklaart afwisselend gewoond te hebben in uw dorp (Hada), in Kabul en in Laghman. U bent van etniciteit een Pashtoun en u volgt de soennitische islam als religie. U bent getrouwd met B.(...) en jullie hebben in totaal 9 kinderen: Sh.(...), Muh.(...), S.(...), Z.(...), B.(...), Mus.(...), B.(...), H.(...), Mar.(...) en M.(...) U.(...).

U verklaart gewerkt te hebben voor de Chinezen en Amerikanen in Afghanistan, nl. van 2007 tot 2018. U begon in 2007 als kok te werken voor de Chinezen. Vóór uw werk als kok hebt u gewerkt bij ‘Inikishaf Dihaf’ (dorpsontwikkeling) en ‘World Food Program’. U hebt van de Chinezen een diploma ontvangen als kok. Na uw jaar werken bij de Chinezen, hebben bevriende tolken u opgebeld met de vraag of u wou werken voor de Amerikanen. Na het tonen van het diploma en het afleggen van een interview bent u beginnen werken op de luchthaven van Jalalabad. U hebt daar gewerkt van 2008 tot 2010. Nadat u dit project beëindigde, bent u beginnen werken op de militaire basis van Gambiri. Wederom had een tolk u gebeld om te vragen of u daar kon gaan werken. U hebt daar gewerkt van 2011 tot en met 2012. Hierna bent u beginnen werken op de basis van Sharana, in de provincie Paktika; dit van 2014 tot 2018.

In 2017 begon u problemen te ervaren met de taliban. U hebt de eerste dreigbrief van de taliban ontvangen in juni 2017. Ze hebben de dreigbrief overhandigd aan de dorpsouderen, die op hun beurt de brief aan uw familie hebben gegeven. Uw familie heeft u gebeld, waarna u besloten hebt vakantie te nemen en naar het dorp terug te gaan. De taliban beschuldigden u van spionage en samenwerking met de buitenlandse troepen. Twee dagen na ontvangst van de dreigbrief hebt u een klacht ingediend bij het districtshuis. Daar werd echter gezegd dat zij niet in staat waren om uw veiligheid te garanderen en dat u zelf voor uw eigen veiligheid moest instaan. Een maand later hebt u een tweede dreigbrief ontvangen. Daarin stond vermeld dat de taliban op de hoogte waren van het feit dat u een klacht had ingediend en dat u een spion bent. U hebt gedurende deze periode uw tewerkstelling verdergezet als kok op de militaire basis (FOB) van Sharana.

Begin 2018 hebben de taliban, verkleed als militairen, u en uw collega's gestopt bij een controlepost nabij Zumat. Ze hebben bij jullie de toegangskaart gevonden van de militaire basis. Ze hebben jullie vervolgens opgepakt en naar hun gevangenis gebracht. Daar hebben ze jullie vijftien tot achttien dagen vastgehouden. In die periode werden jullie geslagen en mochten jullie niet bidden. Bij een aanval van de Afghaanse overheid zijn de talibanleden in stilte ontsnapt, waarna jullie zijn bevrijd. In ambulances werden jullie naar Kabul gebracht, waar jullie konden bekomen van jullie gevangenschap. U hebt acht dagen in het ziekenhuis doorgebracht, waarna u naar het huis van uw schoonfamilie bent gegaan. Hierna bent u vertrokken uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan in de lente van 2018. U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije. In Turkije bent u één jaar en twee maanden gebleven. Vervolgens bent u naar Griekenland gereisd waar u twee jaar en twee maanden heeft verbleven. Dan bent u verder gereisd naar Macedonië, Bosnië, Servië en Roemenië waar u in totaal een jaar en enkele maanden hebt doorgebracht. Na Roemenië hebt u in een vrachtwagen verschillende landen doorkruist om in maart 2022 aan te komen in Duitsland. Vanuit Duitsland reisde u verder naar België, waar u begin maart 2022 bent aangekomen. U diende een aanvraag tot internationale bescherming in op 9 maart 2022.

U legt volgende originele stukken neer: twee dreigbrieven van de taliban, een ALMCO toegangsbewijs van uw auto, een klachtenbrief, een appreciatiebrief van FOB Sharana, een appreciatiebrief van de ‘gladiators’ eenheid, een appreciatiebrief van ALMCO en een appreciatiebrief van ‘Wenling Hongyuan Traffic Engineering LLC’.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen roepen uw verklaringen met betrekking tot uw tewerkstelling vragen op bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U weet niet te overtuigen dat u werkelijk werkzaam was op de militaire basis (FOB ofte ‘Forward Operating Base’) van Sharana tot 2018. Uit objectieve informatie blijkt dat deze militaire basis slechts in gebruik was tot 2013, waarna de internationale troepen zich hebben teruggetrokken. De FOB werd nadien volledig ontmanteld en teruggegeven aan de Afghaanse overheid (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier CGVS). U stelt dat dit niet zo is en dat er Amerikaanse soldaten waren tot 2018 (NPO, p. 20). U stelt dit te kunnen aantonen middels een

appreciatiedocument van eenheid 172nd Infantry brigade 'TF Blackhawk', dat u hebt ontvangen in 2016. Wederom blijkt uit objectieve informatie dat deze eenheid actief was op de FOB Sharana, en dit van 2011 tot en met 2012, waarna die eenheid de basis Sharana heeft verlaten. In 2013 is deze eenheid uiteindelijk ontbonden in Duitsland. Dat u van hen dan een appreciatiebrief zou ontvangen in 2016 is gewoonweg onmogelijk. U legt wel een gelijkaardig document neer, doch - zoals hieronder ook uiteen wordt gezet - is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief aangezien deze gemakkelijk via corruptie of op een frauduleuze manier kunnen worden verkregen (zie ook toegevoegde informatie administratief dossier). Ook de appreciatiebrief van het 'gladiators battalion' ('10th Mountain Division') kan als weinig waarachtig worden aanzien, omdat dit bataljon wel aanwezig was in Sharana, weliswaar in/tot het jaar 2013, maar geenszins in 2017 en 2018. Bovenstaande bemerkingen ondermijnen al een eerste keer, in weliswaar zeer ernstige mate, de oprechtheid van uw relaas.

Verder weet u geen doorleefd beeld te schetsen van uw tewerkstelling op de FOB Sharana. U raakt niet verder dan algemene uitspraken te doen over uw werk op de militaire basis van Sharana, en bent niet in staat om concrete en/of gedetailleerde informatie te verschaffen (NPO, p. 15). U komt in dit verband niet verder dan aan te geven dat u op de plaats werkte waar de gerechten werden voorbereid; dat jullie met 20 à 25 personen waren en dat u de namiddagshift deed (NPO, p. 15). Deze verklaringen blijven bijzonder vaag en algemeen. Bijvoorbeeld stelt u dat er verschillende generaals waren, doch u buiten ene 'James' (van wie u dan evenmin de familienaam kan geven) geen verdere namen kan noemen. Tot welke eenheid de door u genoemde 'James' dan behoorde, weet u evenmin. U geeft aan dat jullie voor een groot aantal personen moesten koken; maar over de manier waarop jullie zich dan precies organiseerden en/of te werk gingen, blijft u even vaag. U geraakt niet verder dan aan te geven dat er een ochtend- en een namiddagshift was, en dat iedereen goed samenwerkte; opnieuw een bijzonder algemene uitleg die op vele grootkeukens van toepassing kan zijn maar geenszins uw voorgehouden werk op een FOB typeert (NPO, p. 15). Namen van collega's in de keuken kan u evenmin geven. U kan wel zeggen wat uw loon in dollar was, maar u dan gevraagd hoeveel dit in 'afghani' bedroeg - want u stelt dat u de dollars in het wisselkantoor ging inwisselen voor 'afghani' - moet u het antwoord schuldig blijven (NPO; p. 16). Dit is opnieuw bijzonder merkwaardig aangezien u in Afghanistan zelf eerder vertrouwd zou moeten zijn met de 'afghani'-muntenheid dan met de dollar. Op geen enkele manier bent u in staat om op een doorleefde manier aan te tonen dat u in deze periode werkelijk werkzaam was op de FOB Sharana. Aangezien daarenboven zowel uw verklaringen als het document dat u voorlegt ingaan tegen de objectieve informatie die bestaat, kan het CGVS geen geloof hechten aan het feit dat u werkzaam zou zijn geweest op de FOB Sharana, ter wille van de toenmalige buitenlandse troepen.

Vervolgens doet ook onderstaande vaststelling de wenkbrauwen fronsen. Zo zou u nooit een opleiding hebben gevolgd als kok, noch om aan het werk te kunnen op een militaire basis in die hoedanigheid (NPO, p. 13). Verder zou u steeds na korte interviews met slechts enkele vragen aan het werk zijn kunnen gaan bij de internationale troepenmacht (NPO, p. 14). In alle redelijkheid mag worden aangenomen dat de militair verantwoordelijke(n) een grondige achtergrondcheck zou(den) (laten) uitvoeren om te bepalen of u toegang kon krijgen tot de militaire basis, en al zeker tot de grootkeuken die in het eten van de militairen op die basis moest voorzien, een toch wel delicaat gegeven. Immers, u verklaart dat u via Afghaanse vrienden en tolken hebt kunnen solliciteren bij de FOB. Minstens zou toch zijn moeten nagegaan wie u precies was en/of u betrouwbaar was en wat uw 'credentials' waren. Dit blijkt nochtans niet uit uw verklaringen. In de marge wijst het CGVS toch ook op uw verklaring dat u 680 Amerikaanse dollar per maand zou verdiend hebben als kok (NPO, p. 16). Dit maandelijks bedrag, 680 dollar, komt overeen met ongeveer 46.000 Afghani, wat een ontzettend hoog loon is naar Afghaanse normen en al zeker voor het werk van kok, wat al evenzeer verdere twijfels bij uw relaas doet rijzen.

Gezien het CGVS geen geloof kan hechten aan uw tewerkstelling op de FOB Sharana, plaatst het dan evenzeer vraagtekens bij uw eerdere jobs, oa. bij het 'World Food Program', als kok voor de Chinezen en op de FOB Gambiri voorafgaand aan uw beweerdte tewerkstelling op de militaire basis van Sharana. Aangezien deze er zouden toe hebben geleid dat u aan het werk kon bij de FOB Sharana, dienen uw voorgaande werkzaamheden eveneens te worden betwijfeld.

Het CGVS kan verder ook geen geloof hechten aan de vervolgingsfeiten zoals u ze beschreven heeft doorheen het persoonlijk onderhoud. U zou twee dreigbrieven hebben ontvangen gedurende uw werk op de FOB Sharana. Zoals eerder vermeld kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen dat u hier werkelijk werkzaam was. U zou twee dreigbrieven hebben ontvangen in 2017, waarna u een klacht hebt ingediend bij het districtshuis. Daar zouden ze tegen u hebben gezegd dat ze niets voor u konden betekenen, dat het te onveilig was voor iedereen en dat u zelf voor uw eigen veiligheid moest instaan (NPO, p. 12). Ondanks deze toch wel duidelijke waarschuwing van de overheid hebt u geen enkele voorzorg of veiligheidsmaatregel genomen in de periode na ontvangst van de dreigbrieven. U zou uw tewerkstelling gewoon verder hebben gezet en niets ondernomen hebben (NPO, p. 17). Meer zelfs, nadat u het nieuws had vernomen van de eerste dreigbrief zou u naar huis zijn teruggekeerd; uiterekend de plaats waar - via de dorpsouderen - de dreigbrief was aangekomen en de taliban u wel wisten te vinden. Deze gang van zaken is geenszins plausibel in de context van uw eigen relaas (NPO, p. 17).

Vervolgens kan het CGVS ook geen geloof hechten aan uw arrestatie en detentie door de taliban. U bent opnieuw niet in staat om een doorleefd beeld te schetsen van uw arrestatie en de periode dat u vastzat.

Wanneer u gevraagd wordt om toe te lichten wat er gebeurde tijdens uw arrestatie, zegt u dat ze u sloegen en u niet lieten bidden. Vooral dit laatste komt weinig aannemelijk over aangezien de taliban net vast houden aan rigide geloofsvoorschriften, zoals het gebed, vijf maal daags. Dat u dan net niet mocht bidden, helemaal in strijd met de strikte geloofsprincipes van de taliban, snijdt geen hout. U kan verder nog aangeven dat u één keer per dag te eten kreeg. Aangezien u stelt dat u vijftien tot achttien dagen in gevangenschap hebt doorgebracht, zijn uw verklaringen daarover zeer pover en opnieuw verstoken van enig detail of enige doorleefdheid (NPO, p. 18). U blijft zichzelf enkel herhalen waar u stelt dat u niet mocht bidden, werd geslagen en een spion werd genoemd. Uw verklaringen blijven alweer aan de oppervlakte. Men moge verwachten dat u na een dermate ingrijpende gebeurtenis in uw leven die meer dan twee weken heeft geduurd, wel in staat zou zijn om een doorleefd beeld te schetsen van de situatie en/of de omstandigheden waarin u werd vastgehouden en/of de wijze waarop u dit heeft beleefd. Naast uw beperkte verklaringen over uw gevangenschap, kan u evenmin doorleefd vertellen over uw vrijlating. U stelt dat de NATO en het leger een aanval uitvoerden op de plaats waar jullie gevangen zaten. Deze aanval zou zonder schieten zijn uitgevoerd, in alle stilte om de taliban niet te verontrusten, en u bent gewoon vrijgelaten en weggevoerd met een ambulance naar het ziekenhuis (NPO, p. 18). Wederom blijven uw verklaring zeer oppervlakkig. U kan verder geen enkel begin van bewijs voorleggen dat uw verklaringen zou kunnen staven. U zegt dat u acht dagen in het ziekenhuis hebt gelegen, echter legt u hier geen enkel bewijsstuk van voor. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen vanaf uw arrestatie tot de bevrijding door buitenlandse troepen zijn louter blote beweringen waarvan u geen overtuigend en/of tastbaar bewijs weet voor te leggen, noch doorleefde verklaringen kan afleggen. Ook hier weet u hoegenaamd niet te overtuigen.

Vervolgens stelt u dat uw broer na uw vertrek werd mishandeld door de taliban, waarbij zijn armen en benen werden gebroken (NPO, p. 13). Het is ten eerste opmerkelijk dat ze uw broer erger zouden straffen dan u, degene die werkelijk - althans volgens uw verklaringen - werd beschuldigd van spionage. U verklaart dat u meer dan twee weken werd opgesloten door de taliban zonder evenwel ernstige verwondingen op te lopen, terwijl uw broer, die 'an sich' geen problemen had met de taliban, het slachtoffer zou zijn geworden van ernstig en zeer verregaand geweld. U toont aan de hand van een USB-stick enkele foto's en medische documenten die uw verklaringen dienen te staven (NPO, p. 13). U bent vooreerst niet in staat om uw familiale band met de persoon waarop die documentatie betrekking heeft, aan te tonen. Of de documenten die u voorlegt werkelijk betrekking hebben op uw broer en/of de situatie zoals u die beschrijft zich werkelijk heeft voorgedaan, is niet duidelijk. Het is daarbij opmerkelijk dat na tussenkomst van de dorpsouderen uw familie ook verder geen problemen meer zou hebben gekend. Het CGVS zet vraagtekens bij de grote discrepanties tussen de handelingen van de taliban, waarbij ze enerzijds bereid zijn uw broer gedurende maanden het ziekenhuis in te slaan, maar kort daarna bereid zijn alles 'te vergeven en te vergeten', simpelweg na tussenkomst van de dorpsouderen. Indien de taliban werkelijk zo'n grote minachting hadden voor uw familie zoals u beschrijft en dit omwille van u, kan men ervan uitgaan dat ze niet zo snel het conflict zouden laten rusten, en al zeker niet op een moment dat ze zelf aan de macht kwamen en konden doen wat zij wilden. Uw verhaal houdt ook op dit vlak geen steek. Overigens dient hier opgemerkt dat u over de problemen van uw broer met geen woord repte in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 7 juli 2022, vraag 5). U heeft het er wel over uw dochtertje die, tijdens het huisbezoek van de taliban, van angst is gevallen en haar tanden brak; doch over uw broer die dusdanig hard zou zijn aangepakt spreekt u met geen woord. Ook dit is alweer opmerkelijk.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De twee dreigbrieven zijn niet in staat om een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw tewerkstelling op FOB Sharana, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de dreigementen die u in die periode en als gevolg daarvan hebt ontvangen. De brieven zijn bovendien, op de hoofding na, volledig met de hand geschreven, iets wat door eender wie, eender waar en/of wanneer kan zijn opgesteld. De twee klachtenbrieven (opgesteld na ontvangst van de dreigbrieven) dateren eveneens uit de periode dat de FOB Sharana niet meer operationeel was, waardoor de herkomst van deze stukken danig in vraag moet worden gesteld. Ook het toegangsbewijs van ALMCO voor (mogelijks uw) wagen weet de appreciatie niet om te buigen; dit document heeft bovendien slechts een geldigheid van januari 2021 tot september 2021. Eenzelfde opmerking geldt voor de appreciatiebrief van het Chinese constructiebedrijf, alsook deze van ALMCO. Het attest van het Chinese bedrijf betreft dan weer een korte tekst, zonder enige hoofding, en duidelijk voorzien van een ingescande of gekopieerde stempel. Het CGVS uit dan ook zijn twijfels bij de herkomst en/of authenticiteit van dit stuk. Ook het geplastificeerde attest van AMCL betreft een duidelijke kleurenkopie, wat evenzeer de wenkbrouwen doet fronsen.

Om dezelfde reden, en zoals supra al aangehaald, kan het CGVS evenmin geloof hechten aan de documenten die u hebt voorgelegd met betrekking tot uw tewerkstelling bij FOD Sharana. Zowel de appreciatiebrief van de 'Gladiators Battalion' (10th Mountain Division) als de FOB Sharana Mayor Cell (172nd Infantry brigade 'TF Blackhawk') kunnen niet waarachtig worden geacht aangezien uit objectieve informatie blijkt dat er geen Amerikaanse troepen meer aanwezig waren in FOB Sharana na 2013 en dus de facto dergelijke attesten niet hadden kunnen uitvaardigen. Dat deze eenheden nog appreciatiebrieven zouden rondzenden in 2016 en 2017-2018 is hierbij dus compleet ongeloofwaardig.

Het is daarbij belangrijk te vermelden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

U legt tenslotte, na het gehoor nog twee stukken neer die moeten aantonen dat u in België gedurende het schooljaar 2023/2024 was ingeschreven in het volwassenenonderwijs te Namen (afdeling alfabetisering) en uw eerste jaar met succes heeft beëindigd. Het CGVS betwist uw inzet in deze allerm minst, doch dit element is niet dienstig in het kader van uw asielverzoek.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsvername, tussen 19 augustus en 31

december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel

48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm)

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke

sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is

het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het

Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van "geldigheid en de wettigheid van de beslissingen inzake de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus".

Naar aanleiding van de twijfels van de commissaris-generaal inzake de tewerkstelling van verzoeker op de militaire basis FOB Sharana tot 2018 omdat deze basis reeds sinds 2013 in onbruik zou zijn, stelt verzoeker in een eerste onderdeel van zijn middel dat hij niet betwist dat de basis in 2014 gesloten werd. Hij preciseert dat de militairen zijn vertrokken, maar dat buitenlandse adviseurs gekomen zijn om met de Afghaanse militairen samen te werken en dat hij in deze context zijn activiteiten kon verderzetten. Hij wijst er ook op dat hij een certificaat neerlegde van de *"172ste Infanteriebrigade TF Blackhawk"* dat hij in 2016 ontving, terwijl de tegenpartij dit stuk afwijst omdat deze eenheid slechts van 2011 tot 2012 actief was en daarna de Sharana-basis had verlaten en uiteindelijk in 2013 in Duitsland ontbonden werd. Verzoeker stelt dat hij op korte termijn zal proberen te bewijzen dat deze eenheid in 2016 nog steeds actief was.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal een gelijksoortig argument hanteert naar aanleiding van de beoordelingsbrief van de *"10de Mountain Division"* en dat hij later nadere details zal verstrekken.

Met betrekking tot zijn verklaringen over zijn ervaringen op de FOB Sharana die vaag en algemeen zouden zijn gebleven omdat hij de namen van de verschillende generaals niet kende, niet kan uitleggen hoe hij zijn werk als kok organiseerde, en vage verklaringen aflegde over de namen van zijn collega's in de keuken, wijst verzoeker erop dat hij als kok weinig contact had met de militairen. Hij stelt ook dat hij, wat zijn collega's betreft, geheugenproblemen heeft en dat de feiten relatief oud zijn.

Wat de opmerking betreft dat hij zijn salaris in dollars kon weergeven en niet in Afghani's, stipt verzoeker aan dat hij tijdens zijn werk door de Amerikanen in dollars werd uitbetaald. Daarnaast rijst er verbazing omdat hij als kok werd aangenomen terwijl hij nooit als kok opgeleid werd en na een kort interview werd aangeworven bij een internationale troepenmacht. Verzoeker stelt in zijn middel dat hij niet enkel na een kort gesprek werd aangeworven, maar tevens op basis van zijn ervaring en aanbevelingsbrieven. In dit verband wijst verzoeker erop dat hij in het I. H. in Pakistan gewerkt had. Bijkomend stelt hij dat hij elke zes maanden op de luchthaven van Jalalabad werd ondervraagd gedurende 3 uur om zijn gemoedstoestand te onderzoeken en zich ervan te verzekeren dat hij niet met de taliban samenwerkte. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat het onjuist is dat hij zonder toezicht in dienst werd genomen door de internationale troepenmacht.

Naar aanleiding van zijn hoge salaris stelt verzoeker dat 680 dollar niet zijn beginsalaris was en dat hij gestart was aan 120 dollar.

In een tweede middelonderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de twee dreigbrieven die hij in 2017 had ontvangen en waarna hij klacht indiende bij het districtshuis. De commissaris-generaal is verbaasd dat verzoeker na ontvangst van deze dreigbrieven geen voorzorgsmaatregelen nam en naar huis terugkeerde, zo stelt verzoeker, maar hij beweert dat hij nergens anders heen kon gaan en dat hij wel degelijk erg op zijn hoede was.

In een derde middelonderdeel bespreekt hij zijn arrestatie en gevangenschap, waarbij in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat zijn relaas weinig waarheidsgetrouw is, onder andere omdat hij verklaarde dat hij niet mocht bidden, terwijl de taliban strikt toekijken op de naleving van de religieuze regels. Verzoeker verduidelijkt evenwel dat de taliban dachten dat hij een ongelovige was omdat hij voor de Verenigde Staten werkte, waardoor het verbod om te bidden volkomen logisch is. Verzoeker acht de beoordeling door de commissaris-generaal als louter subjectief.

In een vierde middelonderdeel bevestigt verzoeker dat het onmogelijk is om een bewijs te bekomen van zijn ziekenhuisopname gedurende 8 dagen na zijn vrijlating omdat zijn familie de stad heeft moeten verlaten en er niemand is die hem een dergelijk document zou kunnen bezorgen.

Tenslotte stipt verzoeker in een vijfde middelonderdeel aan dat hij foto's en medische documenten had neergelegd over de mishandelingen die zijn broer na zijn vertrek had ondergaan vanwege de taliban, terwijl deze werden afgewezen omwille van het gebrek van een bewijs van een familiale band tussen verzoeker en de afgebeelde persoon, hoewel dit bewijs enkel door een genetische test zou kunnen worden geleverd. Naar aanleiding van de opmerking dat verzoeker had verklaard dat zijn familie na de tussenkomst van de dorpsoudsten geen problemen meer had gekend, verduidelijkt verzoeker dat de dorpsoudsten hen de keuze had gelaten tussen het afgeven van de dochter van zijn broer of het vertrek uit het dorp en dat de familie ervoor koos het dorp te verlaten. Volgens verzoeker is het dus onjuist om te stellen dat de taliban hen met rust hadden gelaten.

Ingevolge de vaststelling dat hij de problemen van zijn broer onvermeld had gelaten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoeker dat hem werd gevraagd enkel over zijn persoonlijke problemen te spreken en dat hem gezegd werd dat hij de gelegenheid zou krijgen op het Commissariaat-generaal om meer details te geven.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Op 14 oktober 2025 heeft de verwerende partij een aanvullende nota overgemaakt waarbij de landeninformatie wordt geüpdatet. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf; HYPERLINK "https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf"

SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf

2.2.2. Verzoeker diende op 22 oktober 2025 een aanvullende nota in waarbij hij een opleidingsattest en een medisch getuigschrift wil toevoegen, waarbij hij van oordeel is dat dit minstens de vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt. Als bijlagen bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een attest van het Rode Kruis van zijn inburgeringscursus van 16 september 2022 en een attest van de psychologe van het E. S. F. van 21 november 2022, waarbij bij verzoeker cognitieve problemen, PTSD en depressie werd vastgesteld (Aanvullende nota verzoeker, 22 oktober 2025, bijlagen 3 en 4).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker nogmaals een aanvullende nota neer, waarbij hij voorschriften voegt voor scans omwille van rug- en nekklachten (C. S.-L., Bouge) van 10 juni 2025 en een attest van de psychologe van de C. de l'E. te Namen van 9 oktober 2025 waaruit blijkt dat hij sinds 22 augustus 2024 wordt opgevolgd (Aanvullende nota verzoeker 23 oktober 2025, bijlagen 1 en 2).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een

onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van Pashtoun-origine is en afkomstig is uit het district Behsud in de provincie Nangarhar (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 12 april 2022, persoonsgegevens). Verzoeker verklaarde te vrezen gedood te worden door de taliban omdat hij van 2007 tot 2018 als kok gewerkt had voor *“verschillende buitenlandse bedrijven”* (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS 7 juli 2022). Toen hij in Paktika aan het werk was, zou hij onderweg naar huis zijn tegengehouden door de taliban, zou hij gearresteerd zijn en gedurende een twintigtal dagen zijn vastgehouden (*Ibid.*). Verzoeker verklaarde toen ook dat hij meermaals dreigbrieven en dreigtelefoons ontving en dat na zijn vertrek de taliban nog verschillende keren waren langsgekomen om hem te zoeken (*Ibid.*).

5.1.3. Tijdens het persoonlijk onderhoud specificeerde verzoeker onder andere dat hij als kok gewerkt had op een grote basis (FOB Sharana) in Paktika (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 24 juli 2023, p. 15). Verzoeker legde ter staving van deze tewerkstelling een ongedateerd *“Certificate of Appreciation”* neer, afgeleverd door de *“Mayor Cell”* van de *“172d Infantry Brigade TF Blackhawk”* van de FOB Sharana waarin verzoeker geprezen wordt voor zijn activiteiten als kok op de FOB van januari 2014 tot november 2016 (AD, stuk 5, Documenten, FOB Sharana).

5.1.4. Het kernmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat het volstrekt ongeloofwaardig wordt geacht dat verzoeker voor op deze Amerikaanse basis heeft gewerkt. Uit de objectieve landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat FOB Sharana vanaf eind 2004 werd gebouwd en in 2005 door de Amerikanen in gebruik werd genomen en dat er later ook ISAF-eenheden van Zuid-Korea, Polen en Tsjechië werden ondergebracht (AD, stuk 6, Landeninformatie, Wikipedia, *Forward Operating Base (FOB) Sharana*, 10 oktober 2024; artikel *The Guardian, US forces in Afghanistan nearly destroyed vital airfield*, 30 april 2013). Uit deze informatie blijkt FOB Sharana sinds het voorjaar van 2013 ontmanteld werd en in oktober 2013 aan de Afghaanse regering werd teruggegeven omdat het 250 miljoen dollar per jaar zou kosten om deze basis aan te houden (*Ibid.*). Bijgevolg kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de verklaring van verzoeker dat hij van 2014 tot 2018 als kok op de FOB Sharana in Paktika zou hebben gewerkt, waar volgens hem, naast Afghaanse strijdkrachten, ook Amerikaanse en andere NAVO-troepen gelegerd waren (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 24 juli 2023, p. 15).

Nog los van de weinig overtuigende verklaringen over deze tewerkstelling tijdens het persoonlijk onderhoud, in het bijzonder over de werkwijze om voor drie- à vierhonderd mensen eten te bereiden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 24 juli 2023, p. 15), rijzen er twijfels over de bewijswaarde van de gelamineerde kleurenprint van het *‘Certificate of Appreciation’* voor de activiteiten op de FOB Sharana van januari 2014 tot november 2016 (AD, stuk 5, Documenten, FOB Sharana) dat verzoeker neerlegde ter ondersteuning van zijn verklaringen. Hoewel dit certificaat ‘ondertekend’ is door enkele hooggeplaatste militairen van het Amerikaanse leger, heeft het betrekking op een periode waarin de eenheid *“172d Infantry Brigade TF Blackhawk”*, waartoe deze militairen kennelijk zouden behoren, de FOB Sharana in Paktika reeds lang had verlaten. Uit de objectieve landeninformatie blijkt immers dat deze ‘Blackhawk’-eenheid slechts gedurende ongeveer een jaar van in de FOB Sharana gestationeerd was, van juli 2011 tot juni 2012 (AD, stuk 6, Landeninformatie, Wikipedia, *Forward Operating Base (FOB) Sharana*, 10 oktober 2024). Verzoeker legt geen enkel element voor waaruit zou blijken dat er in de periode waarin hij tewerkgesteld zou zijn geweest op de site van de (voormalige) FOB Sharana nog buitenlandse strijdkrachten aanwezig waren. De Raad stelt vast dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn profiel.

Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate. Hij kondigt in zijn middel aan dat hij zal proberen te bewijzen dat deze eenheid in 2016 nog steeds actief was in Paktika, maar hij slaagt hier niet in. Hetzelfde geldt voor zijn bewering dat hij meer details zal verstrekken over de “10de Mountain Division”. Daarnaast blijkt dat de verklaringen van verzoeker over de aanwervingsprocedures om bij de NATO en de Amerikanen als kok te kunnen werken uitermate onrealistisch zijn omdat hij nooit een opleiding als kok genoten had (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker beweert dat hij van de ‘Chinezen’ een diploma had gekregen, dat hij daarna aan de Amerikanen toonde, en waarna hem op een aanwervingsinterview volgende vragen werden gesteld: “Eerste vraag was ga je iemand vertrouwen en als jij iemand vertrouwt dan misschien geeft hij gif aan jou om te mixen met eten en mijn antwoord was nee ik ga niemand vertrouwen en ik ga alles zelf maken zodat er geen schade aan jullie en zulke vragen waren er andere ook” (*Ibid.*, p. 14). Het is evenwel niet aannemelijk dat hij als Afghaan op een militaire basis als kok werd aangeworven zonder dat hij over de nodige kwalificaties beschikt en zonder dat er een gedegen veiligheidsverificatie werd doorgevoerd.

Ter verschoning van zijn uiterst vage verklaringen over de omstandigheden van zijn tewerkstelling in de FOB Sharana betoogt verzoeker in zijn middel dat hij weinig contact had met militairen, dat hij geheugenproblemen heeft en dat de feiten relatief oud zijn. Deze beweringen kunnen niet als rechtvaardiging gelden voor de vaststelling dat hij jarenlang met een 20 à 25-tal mensen nauw zou hebben samengewerkt, maar zo goed als geen enkele naam van een collega kan noemen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 juli 2023, p. 15). Als bijlage bij zijn aanvullende nota van 22 oktober 2025 voegt verzoeker weliswaar een attest van de psycholoog van het ‘E. S. F.’ van 21 november 2022 waarin gewag wordt gemaakt van “*problèmes cognitifs*”, maar hieruit kan niet worden besloten dat het voor verzoeker onmogelijk is om meer nauwkeurige verklaringen af te leggen over zijn voorgehouden jarenlange tewerkstelling op een grote legerbasis.

In zijn middel tracht verzoeker voorts het weinig geloofwaardige karakter van zijn verklaringen over het salaris dat hij ontving voor zijn werk in de basis te temperen door erop te wijzen dat zijn beginsalaris 120 dollar bedroeg en dat hij slechts op het einde 680 dollar per maand verdiende. Dit doet echter geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het verbazing wekt dat hij zijn salaris enkel in dollars kon weergeven en niet in Afghaanse munt (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 juli 2023, p. 15-16), terwijl hij verklaarde dat hij maandelijks naar het wisselkantoor ging om zijn salaris, dat cash in dollars werd uitbetaald, in Afghani om te zetten (*Ibid.*). Hij zou dus zeer goed op de hoogte moeten zijn van de tegenwaarde in de Afghaanse munteenheid van een salaris dat in dollars wordt uitbetaald.

5.1.5. Verzoeker beweert dat hij twee dreigbrieven ontving van de taliban, die hij ook voorlegt (AD, stuk 5, Documenten, 2 dreigbrieven). Uit de objectieve landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de authenticiteit van Afghaanse documenten onmogelijk kan worden gegarandeerd en dat er ook na de machtsovername nog veel corruptie plaatsvindt en vervalsingen voorkomen, ook van zogenaamde dreigbrieven van de taliban (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus, Corruptie- en documentfraude, 13 september 2024, p. 25). Hij dient dus zeker overtuigende verklaringen af te leggen over deze dreigbrieven opdat hieraan enige bewijswaarde zou kunnen worden toegedicht. Verzoeker verklaarde over de eerste dreigbrief dat de dorpsouderen deze in 2017 van de taliban ontvingen en aan zijn familie afleverde, waarna zijn familie hem telefonisch contacteerde op zijn werk, verzoeker vakantie nam en naar huis terugkeerde en mét de dreigbrief naar het districtscentrum ging om klacht neer te leggen (AD, stuk 5, Documenten, klachtbrief), maar dat men hem op het districtscentrum niet kon helpen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 juli 2023, p. 16). Verzoeker verklaarde dat hij dan terugkeerde naar zijn werk om zijn werk te hervatten (*Ibid.*) Het is echter weinig geloofwaardig dat verzoeker na een persoonlijke bedreiging door de taliban gewoon zou zijn teruggekeerd naar zijn werk. Verzoeker beschrijft namelijk het wedervaren van zijn oom, die ook in 2017 van spionage werd beschuldigd en werd omgebracht (*Ibid.*). In die context is het volstrekt onaannemelijk dat verzoeker zonder verdere voorzorgsmaatregelen terugkeerde naar zijn werk. Door in zijn middel te beweren dat hij wel degelijk op zijn hoede was, slaagt verzoeker er niet in het weinig geloofwaardige karakter van de vervolgingsfeiten op te heffen.

5.1.6. Verzoeker tracht in zijn derde middelonderdeel te verantwoorden waarom het wél logisch zou zijn dat de taliban hem tijdens de periode dat hij gevangen werd gehouden niet zouden hebben toegelaten om te bidden, zoals hij verklaarde (AD, stuk 4, bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 juli 2023, p. 18). Verzoeker acht de beoordeling van de commissaris-generaal subjectief omdat deze stelt dat het geen hout snijdt dat de taliban zouden verbieden om de strikte geloofsvoorschriften van de islam na te leven. Verzoeker toont echter niet aan dat het wel logisch is dat de taliban de Afghaanse gedetineerden het gebed verbieden (*Ibid.*), terwijl ze hen precies verweten ‘onvoldoende’ islamitisch te zijn en met ongelovigen te hebben samengewerkt.

In een vierde middelonderdeel bevestigt verzoeker dat het onmogelijk is om een bewijs te bekomen van zijn ziekenhuisopname gedurende 8 dagen na zijn vrijlating omdat zijn familie de stad heeft moeten verlaten en er niemand is die hem een dergelijk document zou kunnen bezorgen. De Raad merkt op dat het gebrek aan bewijs van zijn ziekenhuisopname op zich niet doorslaggevend is, maar wel het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van de ernstige vervolgingsfeiten die hij beweert te hebben ondergaan. Verzoeker beweert immers dat hij aan een *checkpoint* door talibanstrijders, die als militairen waren vermoed, samen met twee andere Afghanen werd meegenomen en gevangen gezet gedurende 15 tot 18 dagen (*Ibid.*, p. 17-18). Hij kan totaal niet verhelderen waar deze gevangenis zich bevond (*Ibid.*), hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen omdat hij beweert na zijn vrijlating naar Kabul te zijn gebracht (*Ibid.*, p. 18) en bijgevolg kan worden verondersteld dat hij min of meer kan situeren vanop welke plaats hij vertrokken is. Verzoeker beweert dat hij naar aanleiding van een operatie van de NATO, waarbij de taliban zonder bloedvergieten gedetineerden zouden hebben vrijgelaten (*Ibid.*, p. 18), de gevangenis van de taliban kon verlaten, maar hij kan over deze operatie geen enkel detail verstrekken. Er kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die de rechtstreekse aanleiding gevormd zouden hebben voor verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst.

5.1.7. Verzoeker verklaarde dat de taliban na zijn vertrek zijn broer hebben geslagen en zijn ribben, handen en voeten gebroken hebben (AD, stuk 4, bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 juli 2023, p. 12-13). Blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud legde verzoeker op 23 juli 2023 een usb-stick neer met niet-afdrukbare foto's van medische documenten (scanresultaten), van een man in een ziekenhuisbed en van een been en een arm in gipsverband (*Ibid.*, p. 13). Deze foto's zouden betrekking hebben op verzoekers broer en diens wedervaren met de taliban. Het is echter onmogelijk om de afgebeelde persoon te identificeren, waardoor deze gegevens niet als bewijs kunnen worden aanvaard, tenzij verzoeker hierover zeer duidelijke en consistente verklaringen zou hebben afgelegd. De Raad treedt verzoeker bij waar deze in zijn middel poneert dat het onmogelijk is om de verwantschap met de man op de foto's aan te tonen. Desondanks is het opvallend dat verzoeker een jaar eerder, ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen enkele melding maakte van gewelddaden die zijn broer zou hebben ondergaan (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 7 juli 2022). Verzoeker beweert in zijn middel dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de problemen van zijn broer niet vermeldde omdat hij enkel over zijn persoonlijke personen zou hebben gesproken, maar dit stemt niet overeen met de inhoud van de antwoorden op de vragenlijst. Hij beschreef immers ook een incident beschreef waarbij de taliban na zijn vertrek bij zijn huis waren langsgesproken en waarbij de tanden van zijn dochter gebroken werden (*Ibid.*).

5.1.8. Middels zijn aanvullende nota van 22 oktober 2025 voegde verzoeker een attest toe van één inburgeringscursus en een attest van de psychologe (Aanvullende nota verzoeker, 22 oktober 2025, bijlagen 3 en 4). Ter terechtzitting vult hij deze documenten aan met voorschriften voor medische onderzoeken en een attest waaruit blijkt dat hij sinds 22 augustus 2024 psychologisch wordt opgevolgd (Aanvullende nota verzoeker 23 oktober 2025, bijlagen 1 en 2). Verzoeker slaagt er ter terechtzitting niet in deze documenten in verband te brengen met zijn verzoek om internationale bescherming. Hij stelt ter terechtzitting dat hij aan kanker lijdt en ernstige rugproblemen heeft, maar de Raad merkt op dat er met betrekking tot medische problemen die in geval van terugkeer naar het land van herkomst aanleiding zouden geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling, een specifieke procedure in de vreemdelingenwet werd ingeschreven. Deze procedure heeft geen uitstaans met de procedure inzake internationale bescherming (zie HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, M'Bodj, §46 en HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, §§31-36).

5.1.9. Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, noch aan de vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg zouden zijn, waardoor er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest door de taliban omwille van zijn beroepsactiviteiten als kok op de FOB Sharana ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. In zoverre verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van voormeld verdragsartikel. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

5.2.5. Verzoeker gaat in zijn middel nergens concreet in op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM of op het concept 'ernstige schade' zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Desondanks stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.6. Verzoeker voert in zijn middel nergens een behoefte aan subsidiaire bescherming aan omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

5.2.7. In zijn aanvullende nota van 14 oktober 2025, waarin onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEd registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.8. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar, waaruit verzoeker beweert afkomstig te zijn, actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is. Verzoeker brengt geen actuele landeninformatie aan waaruit zou blijken dat er thans wel een reëel risico zou bestaan op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 en/of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN